

USNESENÍ

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Michaela Nipperta a soudců JUDr. Jiřího Körblera a JUDr. Čestmíra Slaného ve věci exekuce

oprávněné: **Česká inspekce životního prostředí**, IČO 41693205
sídlem Na břehu 267/1a, 190 00 Praha 9
zastoupená advokátem Mgr. Janem Škopkem
sídlem Slivenecká 6, 152 00 Praha 5

proti
povinné: **CZ GOLF INVESTMENT, a. s.**, IČO 25986228
sídlem Opletalova 1284/37, 110 00 Praha 1
zastoupená advokátem Mgr. Ing. Petrem Lhotským
sídlem Opletalova 1284/37, 110 00 Praha 1

pro nepeněžitě plnění

k návrhu povinné na zastavení exekuce ze dne 8. 2. 2019

k odvolání oprávněné proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 29. dubna 2019, č. j. 49 EXE 2508/2018-54,

takto:

I. Usnesení soudu prvního stupně se potvrzuje.

II. Oprávněný je povinna zaplatit povinné náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 2 100 Kč do tří dnů od právní moci usnesení k rukám advokáta Mgr. Ing. Petra Lhotského.

Odůvodnění

1. Napadeným usnesením soud prvního stupně zastavil exekuci (výrok I.); oprávněné uložil, aby zaplatila povinné náklady řízení ve výši 2 100 Kč (výrok II.) a soudnímu exekutorovi náklady exekuce ve výši 4 538 Kč (výrok III.).
2. Usnesení bylo odůvodněno tím, že dne 20. 12. 2018 byl provedením exekuce pověřen soudní exekutor Mgr. Ing. Jan Vrána, a to k vymození pohledávky oprávněné vůči povinné na nepeněžitě plnění na základě vykonatelných exekučních titulů – rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastní inspektorát Ústí nad Labem, ze dne 24. 2. 2009, č. j. ČIŽP/44/OOP/SR02/0617749.003/08/UJU (Exekuční titul 1), a rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastní inspektorát Ústí nad Labem ze dne 29. 3. 2012, č. j. ČIŽP/44/OOP/SR03/0617749.003/12/UJU (Exekuční titul 2). Podáním ze dne 8. 2. 2019 povinná navrhla zastavení exekuce z důvodu její prekluze v pětileté lhůtě podle § 108 odst. 4 správního řádu a § 47 odst. 2 exekučního řádu; že exekuční tituly jsou materiálně nevykonatelné, neboť neobsahují vymezení rozsahu a obsahu povinností, jež by měly být vykonány; že realizace nepeněžitě plnění byla podmíněna vydáním stavebního povolení a udělením výjimky z podmínek ochrany zvláště chráněných živočichů podle § 56 zákona č. 114/1992 Sb., přičemž žádný z uvedených dokumentů nebyl oprávněnou předložen; že již částečně splnila uloženou povinnost; že plnila na exekuční příkaz ze dne 28. 12. 2018 znějící na částku 9 477,50 Kč. Oprávněná se zastavením exekuce nesouhlasila s tím, že podle § 35 odst. 2 exekučního řádu bylo exekuční řízení zahájeno dnem, kdy exekuční návrh došel exekutorovi, tj. dne 14. 12. 2019, tedy před uplynutím pětileté prekluzivní lhůty a že zaplacení peněžitě částky na základě exekučního příkazu ze dne 28. 12. 2019 se týkalo pouze zálohy na náklady exekuce, nikoliv splnění povinností ve výroku exekučního titulu, přičemž k výzvě soudu prvního stupně předložila dokumenty, jejichž nepředložení namítala povinná, a to stavební povolení vydané Magistrátem města Děčín č. j.

Shodu s prvopisem potvrzuje K.P.

OZP/97864/2011/Pis, ze dne 14. 9. 2011, a stavební povolení č. j. OZP/24655/2012/St, ze dne 14. 3. 2012, a rozhodnutí o výjimce ze základních podmínek zvláště chráněných druhů podle § 56 zák. č. 114/1992 Sb. vydané Správou Národního parku České Švýcarsko č. j. SNPCS 0089/2019, ze dne 27. 2. 2019. Oprávněná pak nerozporovala, že některé podmínky nápravného opatření stanovené exekucí titulem již povinná splnila, avšak ty ani v exekucním návrhu nevyžadovala. Dále uvedla, že platnost výjimky z podmínek ochrany zvláště chráněných živočichů č. j. 00907/LP/2011/AOPK, ze dne 21. 6. 2011, zanikla dne 31. 12. 2013 a nové řízení o povolení výjimky zahájila Správa Národního parku České Švýcarsko až dne 1. 2. 2019, a že to byla právě povinná, kdo způsobil prodlení, neboť měla na základě podmínky č. 10 exekucního titulu tyto výjimky zajistit. Dodala pak, že stavební povolení je stále platné.

3. Soud prvního stupně z provedených důkazů vzal v daném případě za prokázané: v podmínce č. 10 Exekucního titulu 1 byla povinné uložena povinnost požádat o udělení výjimek podle § 56 zákona č. 114/1992 Sb. ze zákazů stanovených § 50 cit. zákona, které měly sloužit jako jeden z požadovaných podkladů v rámci řízení o povolení stavby a že podle podmínky č. 12 Exekucního titulu 1 měla povinná provést požadovanou rekonstrukci xxxu na základě všech schválených dokumentů do tří let od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, přičemž podle výroku II. Exekucního titulu 2 byla prodloužena povinné lhůta ke splnění povinnosti uložené meritorním rozhodnutím do 1. 1. 2014; rozhodnutím vydaným Správou chráněné krajinné oblasti Labské pískovce ze dne 21. 6. 2011, č. j. 00907/LP//2011/AOPK, byla do 31. 12. 2013 podle § 56 odst. 1 a odst. 2 písm. c) zákona ČNR č. 114/1992 Sb. povinné povolena výjimka ze základních podmínek ochrany zvláště chráněných živočichů zařazených ve vyhlášce č. 395/1992 Sb. podle § 50 odst. 1, 2 zákona, konkrétně ze zákazu dočasného škodlivého zásahu do přirozeného vývoje (zejména jejich rušení) a dále ze zákazu ničení a poškozování jejich sídel v souvislosti se zamýšlenou akcí „Xxx v k. ú. Xxx na p. p. č. xxx v k. ú. Xxx; rozhodnutím Správy Národního parku České Švýcarsko ze dne 27. 2. 2019, sp. zn. SNPCS 00899/2019, které nabylo právní moci dne 28. 2. 2019, byla povolena výjimka do 31. 12. 2024; povinné bylo doručeno vyrozumění o zahájení exekucního řízení dne 16. 1. 2019.
4. S odkazem na § 52 odst. 1 exekucního řádu a § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. soud prvního stupně posoudil návrh povinné na zastavení exekuce jako důvodný. V této souvislosti vzal za relevantní, že povinná podmínku 10. Exekucního titulu 1 splnila, neboť výjimka jí byla povolena do 31. 12. 2013, přičemž v době podání exekucního návrhu oprávněnou nebylo udělení výjimky v platnosti, pokud výjimka byla opětovně povolena až rozhodnutím Správy Národního parku České Švýcarsko dne 27. 2. 2019, a to nikoliv k žádosti povinné. K tomu dodal, že oprávněná příslušné veřejnoprávní rozhodnutí (o povolení výjimky) ke dni podání exekucního návrhu neprokázala a že tudíž chyběl předpoklad materiální vykonatelnosti exekucního titulu, tedy splnění povinnosti spočívající v obnově funkcí - rekonstrukci xxx povinnou.
5. Dále soud prvního stupně přisvědčil povinné, že exekuce nebyla v souladu s § 108 odst. 4 správního řádu nařízena do pěti let poté, co měla být povinnost splněna dobrovolně s tím, že podle § 47 odst. 2 exekucního řádu má exekucní příkaz účinky nařízení výkonu rozhodnutí podle občanského soudního řádu, přičemž prodloužená lhůta k dobrovolnému plnění povinnosti uplynula v souladu s Exekucním titulem 2. dne 1. 1. 2014 a pětiletá prekluzivní lhůta pak uplynula ke dni 1. 1. 2019, neboť v této lhůtě nebyl soudním exekutorem vydán exekucní příkaz na splnění nepeněžitě povinnosti v souladu s exekucními tituly, pokud byl soudním exekutorem vydán pouze exekucní příkaz k vymození pravděpodobných nákladů exekuce a nákladů oprávněné a přičemž vyrozumění o zahájení exekuce bylo povinné doručeno ke dni 16. 1. 2019. Soud prvního stupně tedy uzavřel, že nárok oprávněné plynoucí z exekucního titulu uplynutím prekluzivní lhůty, aniž by byla exekuce nařízena, zanikl.
6. Dále soud prvního stupně dospěl k závěru, že v době podání exekucního návrhu nebyla splněna podmínka materiální vykonatelnosti nepeněžitě plnění, tj. obnovy funkcí – rekonstrukci xxx, a

to rozhodnutí o povolení výjimky, které oprávněná nedoložila a bez něhož nebylo lze exekuci provedením prací a výkonů provést.

7. Z výše uvedených důvodů se soud prvního stupně dalšími uplatněnými námitkami oprávněné a povinné nezabýval.
8. O náhradě nákladů exekučního řízení ve vztahu mezi účastníky navzájem a o náhradě nákladů exekuce exekutorovi bylo rozhodnuto podle § 89 exekučního řádu.
9. Proti tomuto rozhodnutí podala oprávněná odvolání, ve kterém namítla, že pouze vinou povinné předmětné práce provedeny nebyly ani do 31. 12. 2013 a nejsou provedeny doposud s tím, že pokud si povinná nechala propadnout lhůtu 31. 12. 2013, protože se stavebními pracemi ani nezapočala, pak ale bylo její povinností požádat Správu CHKO Labské pískovce o prodloužení těchto výjimek v souladu s § 101 písm. c) správního řádu. K tomu dodala, že nebyla povinna příslušné veřejnoprávní rozhodnutí (udělení výjimek) prokazovat. K závěru ohledně prekluze exekuce namítala, že prekluzivní lhůtu podle § 108 odst. 4 správního řádu bylo třeba vztáhnout k okamžiku podání návrhu na pověření exekutora exekutorskému úřadu, který byl v tomto případě doručen dne 14. 12. 2018, popřípadě k okamžiku pověření exekutora provedením exekuce, což se stalo v daném případě dne 20. 12. 2018, přičemž obě tyto skutečnosti nastaly před uplynutím pětileté prekluzivní lhůty. Dále namítla, že realizací výstavby „SPORTOVNÍHO A REKREAČNÍHO AREÁLU GOLF RESORT ÚSTÍ NAD LABEM“, při kterém byly prováděny především zemní práce, byla živočišným druhům, které jsou zcela zásadně svým způsobem života vázány na vodní a mokřadní prostředí, znemožněna přirozená migrace a navíc byly vystaveny zvýšenému predatornímu tlaku, přičemž na dotčené lokalitě byly evidovány druhy zvláště chráněných živočichů, jejichž přirozený vývoj byl přímo zásadním způsobem negativně dotčen, a kromě toho byla tato lokalita i biotopem volně žijících ptáků, jejichž ochrana byla implementována do národní legislativy. V této souvislosti dodala, že v rámci soustavy NATURA 2000 bylo dokončeno mapování živočichů (biomonitoring), které tak bylo podle směrnice o stanovištích jednou z rozhodných podmínek pro vytvoření seznamu území navržených jako pSCI /potential Sites of Community Interest/ (tj. lokality významné pro Společenství), tato lokalita - Všebořický lalok – pak byla zařazena do uvedeného seznamu. Následně uvedla, že dospěla k názoru, že vzhledem k provedeným činnostem na původní lokalitě a jejich rozsahu, nebylo uvedení do původního stavu možné a účelné, a proto byla vybrána rekonstrukce xxxu v k. ú. Xxx. Závěrem uvedla, že povinná zpočátku aktivně spolupracovala při stanovení tohoto opatření, avšak následně z neznámých důvodů v realizaci rekonstrukce xxxu nepokračovala a v roce 2011 požádala o obnovu řízení, kterou oprávněná zamítla a stanovila podle § 101 písm. c) správního řádu nový termín pro splnění uloženého opatření do 1. 1. 2014. (Exekuční titul č. 2), přičemž Ministerstvo životního prostředí rozhodnutím ze dne 16. 3. 2015 odvolání povinné zamítlo a v následujícím soudním správním řízení Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 25. 10. 2018, č. j. 10 As 166/2018 – 51, uznal nedůvodnost žaloby proti rozhodnutí ve věci předmětné žádosti. K tomu dodala, že vyčkávala ve věci exekuce do poslední chvíle proto, že čekala na vydání rozhodnutí ze strany Nejvyššího správního soudu a vyhnula se tak případným náhradám škody. Navrhla tedy zrušení napadeného rozhodnutí soudu, respektive jeho změnu tak, aby byl návrh povinné na zastavení exekuce zamítnut.
10. Povinná navrhla potvrzení napadeného rozhodnutí. K odvolání uvedla, že výjimku z podmínek ochrany zvláště chráněných živočichů objektivně získat nemůže, neboť není vlastníkem předmětného xxx a ani stavebníkem ve smyslu stavebního zákona, tím je totiž Česká republika - Správa Národního parku České Švýcarsko, přičemž výjimku, která je navíc nenároková a závisí pouze na uvážení správního orgánu, může získat pouze Správa Národního parku České Švýcarsko, která je rovněž správním orgánem, jenž má pravomoc vydat potřebnou výjimku z podmínek ochrany zvláště chráněných živočichů. Tím poukázala na absurditu argumentace oprávněné. Uvedla rovněž, že rozhodnutí o povolení výjimky z podmínek ochrany zvláště chráněných živočichů bylo vydáno dne 27. 2. 2019 pod č. j. SNPCS 00899/2019, tedy až po uplynutí pětileté

lhůty pro nařízení exekuce, přičemž však stanovilo další podmínky pro realizaci nepeněžitého plnění podle exekučních titulů – opravu a revitalizaci xxx Xxx, které nejsou splněny ani k dnešnímu dni. Podle povinné tak exekuční tituly jsou i nadále materiálně nevykonatelné. V této souvislosti dodala, že realizace nepeněžitého plnění podle exekučních titulů je zejména podmíněna předchozím vypuštěním xxx, které má být provedeno v termínu od 20. srpna do 15. října a že před vypuštěním xxx musí být provedeno slovení rybí osádky a proveden transfer případných dalších na vodu vázaných živočichů (např. mlžů) do jiné vhodné lokality, přičemž je zjevné, že výlov a vypuštění xxx může zajistit výhradně jeho vlastník, avšak vypuštění a výlov xxx dosud nebyly. Podotkla pak, že žádný z exekučních titulů jí ani žádnou povinnost k výlovu a vypuštění xxx ani neukládá. Poukázala také na to, že to byla Správa národního parku České Švýcarsko – tedy sám stavebník, kdo v rozhodnutí o výjimce stanovil další podmínky pro realizaci povinnosti stanovené exekučním titulem a že jsou neustále stanovovány další podmínky a povinnosti, které následně oprávněná prohlašuje za součást povinností vyplývajících z exekučních titulů. Vyjádřila rovněž názor, že v pětileté prekluzivní lhůtě podle § 108 odst. 4 správního řádu musí být exekuce nařízena, tedy musí být vydán exekuční příkaz a že v projednávaném případě nebyl exekuční příkaz na splnění nepeněžitých povinností podle exekučních titulů vydán. Uvedla také, že již v návrhu na zastavení exekuce upozornila na skutečnost, že pověřením Obvodního soudu pro Prahu 1 č. j. 49 EXE 2508/2018-16, ze dne 20. 12. 2018, byl soudní exekutor pověřen pouze exekucí k uspokojení pohledávky na peněžitě plnění podle vykonatelných exekučních titulů rozhodnutí ČÍŽP č. j. ČÍŽP/44/OOP/SR02/0617749.003/08/UJU, ze dne 24. 2. 2009, a rozhodnutí ČÍŽP č. j. ČÍŽP/44/OOP/SR03/0617749.003/12/UJU, ze dne 29. 3. 2012, a že tak soudní exekutor dosud ani nebyl pověřen k vymození exekučních titulů v jejich části ukládající povinnost k nepeněžitému plnění. K úvahám oprávněné nad obtížností stihnout nařízení exekuce v pětileté prekluzivní lhůtě konstatovala, že v případě podání exekučního návrhu soudnímu exekutorovi pouhých osm pracovních dnů před koncem prekluzivní lhůty (14. 12. 2018), když exekutor musí ještě následně požádat o pověření soud a následně musí doručit exekuční příkaz povinnému, snad nelze ani racionálně očekávat, že by mohla být exekuce nařízena včas. V této souvislosti dodala, že pětiletá prekluzivní lhůta je stanovena pouze pro exekuci správních rozhodnutí, kdy má oprávněný správní orgán zahájení exekuce plně pod svojí kontrolou, neboť může postupovat cestou správní exekuce a že je svobodnou volbou správního orgánu, pokud se rozhodne postupovat pro sebe nejpoohodnější ovšem pro povinného nejdražší cestou využití služeb soudního exekutora, přičemž správní orgán musí vzít v úvahu riziko, že se tím zřekne kontroly nad okamžikem nařízení exekuce. Zdůraznila pak, že za porušení povinností při ochraně zvláště chráněných živočichů, kterého se dopustila tím, že revitalizovala území zdevastované povrchovou těžbou uhlí a vytvořila na něm golfové hřiště, jí byla uložena pokuta 2 000 000 Kč, kterou zaplatila a že kromě této pokuty jí byla uložena povinnost realizovat náhradní opatření spočívající v revitalizaci xxx Xxx, který se nachází ve zcela jiné lokalitě.

11. Odvolací soud přezkoumal z podnětu podaného odvolání napadené usnesení podle § 212 a § 212a odst. 1, 5, 6 a § 214 odst. 1 ve spojení s § 254 odst. 8, věta středníkem, o. s. ř.
12. V tomto případě odvolací soud vzal v úvahu dosavadní judikaturu týkající se otázky výkonu rozhodnutí - exekuce - správního rozhodnutí, kterou podle názoru odvolacího soudu i přes oprávněnou v odvolání namítanou změnu exekučního řádu účinnou od 1. 1. 2013 je možné použít i na daný případ, a podle které lze rozhodnutí správního orgánu i soudním výkonem rozhodnutí vykonat jen ve lhůtě dané správním řádem, respektive právním předpisem, na jehož základě bylo vydáno. V této souvislosti lze odkázat na rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 1972, sp. zn. 11 Co 84/72, publikované pod číslem 19/1973 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu, svazek 1, ročník 1973, str. 57, a v systému ASPI, jakož i na usnesení Nejvyššího soudu, která jsou dostupná na <http://www.nsoud.cz>, a to ze dne 13. 11. 2008, sp. zn. 20 Cdo 1800/2007a ze dne 20. 9. 2012, sp. zn. 20 Cdo 416/2012. Současně odvolací soud přihlédl

k názorům uvedeným v usnesení Ústavního soudu ze dne 19. 2. 2019, sp. zn. IV. ÚS 3025/18, jež bylo zveřejněno na <http://www.nalus.usoud.cz>, a ve kterém byla řešena obdobná problematika.

13. Veden výše uvedeným názorem pak odvolací soud vycházel z výkladu § 108 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), podle kterého pro zachování prekluzivní lhůty není rozhodující zahájení exekuce, nýbrž její nařízení. Přitom k tomu, aby byla zachována pětiletá lhůta, ve které exekuční správní orgán může nejpozději exekuci nařídit, musí v této lhůtě exekuční příkaz nabýt právní moci, přičemž nařízením exekuce je myšleno vydání exekučního příkazu podle § 110 správního řádu, a to ve formě usnesení ve smyslu § 111 správního řádu. K tomu blíže: *Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: Správní řád. Komentář. 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 584-586.*
14. V návaznosti na výše uvedené odvolací soud dovodil, že v tomto případě bylo třeba zabývat se okamžikem nařízení exekuce k vymožení předmětných exekučních titulů. V tomto ohledu vzal za relevantní, že znění § 111 správního řádu, které stanoví náležitosti exekučního příkazu, a to mimo jiné v odst. 1 písm. c) způsob, jakým bude exekuce provedena, je obsahově stejné jako znění § 48 exekučního řádu, zejména v jeho písmenu f), podle kterého exekutor v exekučním příkazu uvede způsob provedení exekuce. Z tohoto důvodu bylo nezbytné vyřešit otázku, zda a popřípadě kdy soudní exekutor vydal exekuční příkaz k vymožení předmětného nepeněžitého plnění.
15. Vzhledem k tomu, že v projednávaném případě lhůta k dobrovolnému plnění povinnosti stanovená v rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastní inspektorát Ústí nad Labem, ze dne 24. 2. 2009, č. j. ČIŽP/44/OOP/SR02/0617749.003/08/UJU, ve spojení s rozhodnutím České inspekce životního prostředí, Oblastní inspektorát Ústí nad Labem ze dne 29. 3. 2012, č. j. ČIŽP/44/OOP/SR03/0617749.003/12/UJU, uplynula dne 1. 1. 2014, přičemž nebylo sporu o tom, že soudní exekutor do současné doby nevydal exekuční příkaz k vymožení předmětného nepeněžitého plnění, soud prvního stupně dospěl ke správnému závěru, že pětiletá prekluzivní lhůta uplynula ke dni 1. 1. 2019 a že nárok oprávněně plynoucí z exekučního titulu uplynutím prekluzivní lhůty, aniž by byla exekuce nařízena, zanikl.
16. Odvolací soud tedy uzavřel, že soud prvního stupně rozhodl správně, pokud podle § 52 odst. 1 exekučního řádu a § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. řízení zastavil, a proto napadené rozhodnutí, včetně výroků o náhradě nákladů řízení mezi účastníky navzájem a o náhradě nákladů exekuce exekutorovi, ve kterých nebylo shledáno pochybení, podle § 219 o. s. ř. jako věcně správné potvrdil s tím, že bylo nadbytečné zabývat se dalšími důvody pro zastavení exekuce uvedenými v návrhu povinné.
17. Nad rámec výše uvedeného odvolací soud pouze považuje za nezbytné dodat, že z pověření soudního exekutora Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 20. 12. 2018, č. j. 49 EXE 2508/2018-16, dostatečně jasně vyplývá, že soudní exekutor byl pověřen nařízením a vedením exekuce podle obou exekučních titulů - rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastní inspektorát Ústí nad Labem, ze dne 24. 2. 2009, č. j. ČIŽP/44/OOP/SR02/0617749.003/08/UJU (Exekuční titul 1), a rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastní inspektorát Ústí nad Labem ze dne 29. 3. 2012, č. j. ČIŽP/44/OOP/SR03/0617749.003/12/UJU (Exekuční titul 2), pouze došlo k nepřesnému označení návrhu o pověření a nařízení exekuce ze dne 17. 12. 2018 v záhlaví tohoto pověření, pokud v něm bylo uvedeno, že se jedná o návrh k uspokojení pohledávky na peněžitě plnění. Nadto lze ještě poukázat na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 5. 2017, sp. zn. 20 Cdo 546/2017, zveřejněné na <http://www.nsoud.cz>, podle kterého neuvedení všech exekučních titulů označených v exekučním návrhu a v žádosti soudního exekutora o pověření a nařízení exekuce v soudem vydaném pověření exekutora jako vada, která není důvodem pro zastavení exekuce; jsou-li v exekučním návrhu a v žádosti soudního exekutora o pověření a nařízení exekuce správně označeny všechny exekuční tituly, není skutečnost, že exekuční soud neuvedl všechny tyto tituly v pověření soudního exekutora, důvodem pro zastavení exekuce. Přitom v tomto případě byly oba

exekuční tituly v návrhu oprávněné ze dne 14. 12. 2018 a v žádosti soudního exekutora ze dne 17. 12. 2018 správně označeny.

18. O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 52 odst. 1 a § 87 odst. 2, 3 exekučního řádu ve spojení s § 254 odst. 1, § 224 odst. 1, 2 a § 142 odst. 1 o. s. ř. V daném případě vznikly povinné náklady řízení v souvislosti s jejím zastoupením advokátem, a to za odměnu ve výši 750 Kč podle § 9 odst. 1 ve spojení s § 11 odst. 2 písm. e) vyhlášky č. 177/2006 Sb. za dva úkony právní služby – písemné vyjádření ze dne 30. 5. 2019 k odvolání oprávněné a za účast na jednání odvolacího soudu dne 13. 6. 2019; celkem tedy 1 500 Kč. Dále advokátovi povinné náležely dva režijní paušály ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., celkem 600 Kč. Celkové náklady odvolacího řízení pak činily 2 100 Kč.

Poučení

Proti tomuto usnesení lze podat za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř. a násl. dovolání ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu prvního stupně. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat pouze dovolací soud.

Praha 13. června 2019

Mgr. Michael Nippert v. r.
předseda senátu